അദ്ധ്യായം 14. മണിപ്രവാളകൃതികൾ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം I

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ
(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using LuaTeX from TeX Live 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

14 മണിപ്രവാളകൃതികൾ 1
1 വൈശികതന്ത്രം 2
2 ആട്ടപ്രകാരശ്ലോകങ്ങൾ 3
3 ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ 4

14

മണിപ്രവാളകൃതികൾ

(ക്രി. പി. 1300 വരെ)

കേരളസാഹിത്യത്തിൽ കവികൾ പുത്തനായി ഏർപ്പെടുത്തിയ മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെന്തെന്ന് ആറാമധ്യായത്തിൽ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ആദ്യമായുണ്ടായ കൃതികൾ പ്രധാനമായി (1) വൈശികതന്ത്രം, (2) കൂടിയാട്ടത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ, (3) സ്തോത്രങ്ങൾ, (4) ചാടുക്കൾ ഇവയാകുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ ചമ്പുക്കൾ, സന്ദേശങ്ങൾ മുതലായ കൃതികളും ആവിർഭവിച്ചു.

1 വൈശികതന്ത്രം

പല വൃത്തങ്ങളിലായി ഉദ്ദേശം ഇരുനൂറോളം ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ കൃതി അനങ്ഗസേന (അഗങ്ഗവല്ലി എന്നും ഒന്നുരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളിൽ കാണുന്നു) എന്ന യുവതിയായ വേശ്യയ്ക്കു് അവളുടെ അമ്മ സ്വകുലധർമ്മത്തെ പുരസ്കരിച്ചു ചെയ്യുന്ന ഉപദേശമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥം അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ലീലാതിലകത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്നു. അവയാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു്.

> “തനയേ തവ സമ്പദർത്ഥമുച്ചൈ–
> രിനിയോരാഢ്യനെ നീ വരിച്ചുകൊൾക;
> ധനഹീനരിൽനിന്നു പാങ്ങു [1] വാരാ:
> പനിനീർ വീണ്ണു കുളം നിറഞ്ഞതില്ല.”
> “തന്വീകുലാഭരണമേ! തരുണാൻ കയർത്തും
> താനേ നിശാസു നിയമേന കിടക്കിലാകാ;
> അംഭോരുഹാക്ഷി പുണരാണണയാത പെണ്ണും
> ചേറില്ലയാതമിളിയും [2] ചിരികേടു കണ്ടാ.”

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് അനേകം ശ്ലോകങ്ങൾ ഉജ്ജയിനിയിലേ രഥ്യയെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ

> “അന്യത്രാത്ഭുതവചനാഹിതമസ്മിന്നുപദിശന്തി ദുഹിതൃഭ്യഃ കുട്ടിന്യോ രഹസി തഥേത്യുത്തമമധ്യാധമാഃ പുരുഷാഃ”

എന്ന പീഠികയോടുകൂടി മന്ത്രാങ്കം ആട്ടപ്രകാരത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളും ചേർത്തിട്ടില്ലാത്തതിനാലും ആദ്യന്തം ഒരു കവിയുടെ കൃതിയെന്നു കാണുന്നതിനാലും വൈശികതന്ത്രം ആട്ടപ്രകാരകാരനിൽനിന്നു ഭിന്നനായ ഒരു കവിയുടെ കൃതിയെന്നുതന്നെ ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു. ആ ആട്ടപ്രകാരത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സ്വന്തമായി അനവധി വിശിഷ്ടങ്ങളായ സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും പരകീയ കൃതികളിൽ നിന്നു പല ഉദ്ധരണങ്ങളുമുണ്ടു്, വൈശികതന്ത്രം രചിച്ച കവി ആരെന്നറിയുവാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല; അദ്ദേഹം മന്ത്രാങ്കത്തിന്റെ ആട്ടപ്രകാരം വിരചിതമായ ക്രി. പി. പതിനൊന്നാംശതകത്തിനു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. പ്രസ്തുതകൃതി ആരംഭിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണ്

> “എന്മുത്തിമുത്തി മുത്തുമുത്തിയവൾക്കു മൂൻറാം
> മുത്തിക്കു മുത്തിയവൾമൂത്തവളേ തുടങ്ങി
> നാം പോരുമാതികളൊരിത്തനയും വിടാതെ
> ഞാനിന്നിനക്കുപദിശാമി ഗുരുക്രമേണ.
>
> എന്മുത്തിയാൽ ചെവിയിലേ മുത്തുമുത്തിതാനും
> ചൊല്ലിക്കൊടുത്തവളുമെൻ ജനനിക്കുചൊല്ലി
> കൈക്കൊണ്ട യോഗമിതെനിക്കവൾ ചൊല്ലിയിൻറു
> ഞാനും നിനക്കുപദിശാമി ഗുരുക്രമേണ.
>
> ഉചിതമറിക മുന്നം നൻറതല്ലായ്കിലെല്ലാ–
> മറിയുമവർകൾ ചൊല്ലിക്കേൾക്കിലും നല്ല പിന്നെ;
> നവരമിവയിരണ്ടാലൊൻറില്ലൂൻറായ്കിലെൻറും
> നവകുവലയനേത്രേ, നന്മ വാരാ വധൂനാം.”

വൈശികതന്ത്രം അഭ്യസിക്കാനുള്ള വൈഷമ്യം അമ്മ മകളെ താഴെക്കാണുന്ന പദ്യങ്ങളിലും മറ്റും ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

> “മുൽപ്പാടു കേളിദമുരിത്തവിടും പെറാ കാൺ
> വല്ലായ്കിലിന്ദുമുഖി! വൈശികതന്ത്രമാർഗ്ഗം;
>
> [3] നൂന്മേൽ നടക്കുമതു നൂറുമടങ്ങിലേറ്റം
> വേശ്യാധുരം വിഷമമെൻറു വിദഗ്ധവാചഃ.”

***

> “കല്ലിനെപ്പെരിയ കായലാക്കലാം;
> കായലെപ്പെരിയ കല്ലുമാക്കലാം;
> വല്ലവാറു പലനാളുഴയ്കിലും
> വല്ലവാനരിയതൊൻറു വൈശികം.”

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയത്തിന്റെ ഔചിത്യത്തെപ്പറ്റി ആധുനികന്മാർക്കു് അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാകാമെങ്കിലും കവിതയെപ്പറ്റി അവർ അഹമഹമികയാ പ്രശംസോത്സുകരായിത്തന്നെയിരിക്കും. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ കൂടി ഉദ്ധരിച്ചു പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിന്റെ മാധുര്യം വിശദമാക്കാം.

> “മുലയും തലയും മുഖക്കളിപ്പും [4]
> മുറുവൽക്കാന്തിയുമുള്ള മഞ്ജുവാചാം,
> മുതൽ തേടുക തേടൽ; ആയതെല്ലാം
> മുനനേടാ മുതുകണ്ണു മുൻനാടായ്കിൽ” [5]
>
> “നീചേഷു സങ്ഗമിള, നീലവിലോചനേ! നീ
> ചാന്തിൻകുണം കെടുമൊരിത്തിരി നൂറു വീണ്ണാൽ;
> നീ കേൾക്കിലുത്തമഗുണേ! കഥ ചൊല്ലുവൻ ഞാൻ;
> പൊൻപോൽ നിറം [6] ഭവതി മേരുവണഞ്ഞ കാകൻ.”
>
> “കുറവും നിറവും പകുത്തു കാണ്മോ–
> രറിവുള്ളിൽക്കിടാവായ്കിലങ്ഗനാനാം
> വറളും വരഗാത്രി! വൈശികം താ–
> നുറവില്ലാതനിലത്തു നെല്ലുപോലെ.”
>
> “ഒരുത്തരെക്കൊണ്ടുപകാരമില്ലെ–
> ന്റൊരിക്കലും തോഴി നിനയ്ക്കൊലാ കാൺ;
> ഉരുട്ടിവൈക്കും പിതൃപിണ്ഡമുണ്മാ–
> നൊരിക്കലക്കാകനെ വേണമല്ലോ.”
>
> “ഇറ്റമാന്നി [7] രിയായ്ക, വീടർ വന്നാ–
> ലുറവാർന്നീടുമൊരോ വിനോദസാരൈഃ
> ചിറ താങ്ങിന നീരുമൊട്ടു ചെന്നാൽ
> കുറുകീടും ചെറിയോരരിപ്പിനൂടെ.”
>
> “ഒരുവനുളനുദാരൻ വച്ചുതെൻ വീട്ടിലെന്നി–
> ട്ടെളിയ തരുണർ വന്നാലൻപു നീ കൈവിടൊല്ല;
> വരതനു! പെരുമാൾക്കും വെറ്റി വാരാ നിനച്ചാൽ–
> ത്തനിമരമയിമുഗ്ധേ! ഹന്ത! കാവാവുകില്ല.”
>
> “താരുണ്യമാവതു സുതേ! തരുണീജനാനാം
> മാരാസ്ത്രമേ! മഴനിലാവതു നിത്യമല്ല;
> അന്നാർജ്ജിതേന മുതൽകൊണ്ടു കടക്കവേണ്ടും
> വാർദ്ധക്യമെന്മതൊരു വൻകടലുണ്ടു മുമ്പിൽ.”
>
> “ബാലത്വമാർന്നരസി വാർമുല പൊങ്ങുമന്നാൾ
> മാലത്തഴക്കുഴലിമാർ മുതൽ നേടവേണ്ടും;
> വേലപ്പെടാതവ നിരർത്ഥകമേവ പിന്നെ,
> കാലത്തുഴാക്കഴനി നെല്ലുളമേറുവീലാ.”

എനിക്കു് ഏറ്റവും രസപ്രദമായി തോന്നീട്ടുള്ളതു് ഈ കാവ്യത്തിലെ ദൃഷ്ടാന്തം, ലോകോക്തി തുടങ്ങിയ അലങ്കാരങ്ങളാകുന്നു. അവയിൽ ചിലതെല്ലാം മുകളിൽ ചേർത്ത ശ്ലോകങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഇനിയും ചിലതുകൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> (1) “എന്നാലുഴയ്ക മകളേ! പല നാളിവണ്ണ–
> മഭ്യാസയോഗബലമാനയെടുക്കുമല്ലോ.”
>
> (2) “അരുതിത്തരമെന്നറിഞ്ഞിടാതേ,
> വലസു [8] ള്ളോർക്കു വശം പ്രയാതി കല്ലും;
> അയി സുന്ദരി! പണ്ടു വത്സരാജ–
> ന്നൊരു മണ്ണാന നടന്നുവെന്നവേഹി.”
>
> (3) “കരിതേച്ചുകഴിഞ്ഞരങ്ങു പുക്കാൽ
> മകളേ! യാടുവതാടി വാങ്ങവേണ്ടും.”
>
> (4) “വാഞ്ഛാഫലപ്രസവവൈശികമന്ത്രബീജം
> നീലേക്ഷണേ! നിലമറിഞ്ഞു വിതയ്ക്കവേണ്ടും.”
>
> (5) “നില്ലാ കണാ [9] കിമപി നീചരിലുള്ള സങ്ഗം;
> ചാരുസ്മിതേ! ചരിനിലം വളമേല്പതില്ല.”
>
> (6) “തട്ടിപ്പുറത്തു കളയാതൊഴിയാരെയും നീ;
> കഷ്ടസ്വഭാവികളുമൊന്നിനു നന്നു പെണ്ണേ;
> അട്ടക്കുലങ്ങളരവിന്ദവിലോചനേ! കേൾ
> കെട്ടോരു പുണ്ണിനിഹ നന്മ വരുത്തുമല്ലോ.”
>
> (7) “ഈവണ്ണമാകിലുരുകും തരുണർക്കു ചിത്തം
> നേർചില്ലിവല്ലരി! നെരുപ്പിലരക്കുപോലെ.”
>
> (8) “ആണങ്ങളുണ്ടു പലരെന്നതുകൊണ്ടു നീയ–
> ങ്ങാരോടുമാശ വിടുവീല മനോഹരാങ്ഗീ;
> ആറുണ്ടു ചെഞ്ചിടയിലെന്നതുകൊണ്ടു ശംഭോ–
> ന്നീർകൊണ്ടു കോരിയഭിഷേകമിളയ്പതുണ്ടോ?”
>
> (9) “ആഴക്കുമായിരവുമമ്പതുമയ്യഴക്കും
> മൂഴക്കുമൊക്കെ മുകുളസ്തനി, കൊള്ളവേണം;
> കൈത്തോടു, തോടു, മറുചാൽ, മഴപെയ്ത വെള്ളം
> കൂടിക്കണാ നിറവിതംബുരുഹാക്ഷി, സിന്ധുഃ.”
>
> (10) “അവരവരുടെയാം ഞാനെന്നു തോന്നുംപ്രകാരം
> പുറമമൃതമിരുമ്പിൻകാന്തമന്തർദ്ദധാനം
> തവ പുനരയി പെണ്ണേ, കാമനൃത്തം പ്രവൃത്തം
> ത്സടിതി പകരവേണ്ടും ചാക്കിയാർകൂത്തുപോലെ.”
>
> (11) “കലഹം കമലാക്ഷി, കാമിനീനാ–
> മിതമുള്ളോന്നതു ചാല വല്ലമാകിൽ;
> പെരുകീടിലതും പ്രമാദമത്രേ
> കറിയിൽക്കിഞ്ചന കൂടുമുപ്പുപോലെ.”
>
> (12) “കർപ്പൂരംകൊണ്ടരുതു മകളേയുപ്പുകൊണ്ടുള്ള വേല”
>
> (13) “അന്തോളംകൊണ്ടരുവയർമണേ, ചാണകം കോരുവീല.”
>
> (14) “കാർപ്പണ്യത്തെക്കമലനയനേ! ദൂരതോ വർജ്ജയിത്വാ
> കാലംകൊണ്ടിട്ടവർ തരുവതും കണ്ടുകൊണ്ടങ്ങിരുന്നാൽ
> കാർ പോന്നുണ്ടാം കഥമപി സുതേ, മിന്നുമൊട്ടേ മഴങ്ങും
> വില്ലും കോരും വിധിവിഹിതമായ്പ്പെയ്യുമമ്മേഘ ജാലം”

ഈ ശ്ലോകങ്ങളുടെ പ്രണേതാവു് ഒരു വിശിഷ്ടകവിയല്ലെന്ന് ആർക്കു പറയാം? വിച്ച (വിദ്യ), ആശ്രിക്കുക (ആശ്രയിക്കുക), വിതയ്ക്കവും നടുകവും (വിതയ്ക്കയും നടുകയും), കഴകം (സദസ്സ്), കയന്ന് (താണ്), ദയാവു് (ദയവ്), നമ്മളാർ (നമ്മൾ), ചെമ്മു് (ഭങ്ഗി), കുവള (കുവലയം), ചുവ (രസം), ഇങ്ങനെയുള്ള പഴയ പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സുലഭങ്ങളാണ്. ‘കരുമസ്യ തത്വം’ ‘നില്പോരു വള്ളിം’ ‘ഉപ്പുപോലേ കറീഷു’ എന്നീ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള സംസ്കൃതീകൃതഭാഷാപദങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല.

> “വീടേ സതി പ്രഭുജളേ [10] ഭവനം ചുടേഥാ;
> നൈമിത്തികങ്ങൾ പലനാളുമുളാക്കിടേഥാഃ;
> ആനീതമാഭരണജാലമൊളിച്ചിടേഥാഃ;
> താനേ കിടക്കിലറകുത്തിമുറിച്ചിടേഥാഃ”

എന്നു ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടു്. ഇവിടെയെങ്ങും ഹാസ്യരസത്തിന്റെ സ്പർശമില്ലെന്നു ഭാഷാചരിത്രജ്ഞന്മാർ ഓർമ്മിക്കുമല്ലോ.

---

1. പാങ്ങു് = വഴി; കഴിവ്; സമ്പത്ത്. പനിനീർ = മഞ്ഞുവെള്ളം
2. അമിളി = പാടം. ചിരികേട് (ശ്രീകേട്) = അശ്രീകരത്വം
3. നൂന്മേൽ = നൂലിന്മേൽ
4. മുഖക്കളിപ്പ്=മുഖകാന്തി.
5. മുനനേടാ = മൂർച്ചയുള്ളതാകയില്ല. മുതുകൺ = മുത്തിയുടെ കണ്ണ്. മുൻനടായ്കിൽ = മുമ്പേ നടന്നില്ലെങ്കിൽ.
6. പൊൻപോൽനിറം = പൊന്നുപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു്.
7. ഇറ്റമാന്ന് = അലസയായി; ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢയായി.
8. വലസ്= (വലം) ബലം.
9. കണാ = ക്ഷണത്തിൽ.
10. പ്രഭുവാകുന്ന ജളൻ ‘വിട’നാകുന്ന സമയത്തിൽ.

2 ആട്ടപ്രകാരശ്ലോകങ്ങൾ

കൂടിയാട്ടത്തിലെ ഭാഷാഗദ്യത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇതിനുമുമ്പു ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ചുകാണിക്കുകയുണ്ടായി. മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം ഇതാണ്. ഇവയുടെ കൂട്ടത്തിലും ചില പദ്യങ്ങൾ ലീലാതിലകകാരൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. താഴെക്കാണുന്നവ നോക്കുക.

“ഇനി ഞാൻ വിടകൊൾവനിന്നുവക്ത്രേ!
കനിവില്ലാമ കുറേക്കുറഞ്ഞുതാനാൽ;
ഭവതീമധികൃത്യ ചെയ്ത കൃത്യം
വിധിനാ സമ്പ്രതി വിഷ്ണുപൂജയാക.”

“നെൽ കുത്തുമാറുമരികേയൊരു കോലൊടിച്ചു
പൽ കുത്തുമാറുമതു കൊണ്ടിടുമാറുമെന്മേൽ
നൻറും നമുക്കു മനമേ! ചരതം നിനച്ചാ–
ലെൻറും മറക്കരുതുരൽപ്പിരനാരിമാരെ.”

“ഒരു പരവനിതാ ച ഞാനുമെമ്മിൽ
പ്രണയവിരോധമിയങ്ങിനോരുനേരം
ചെലുചെലെനെ മുറിഞ്ഞുവീണ ചെമ്പൊൽ–
ക്കനവള നണ്ണി നുറുങ്ങിയെങ്ങൾചേതഃ”

“വേരും തണ്ടും നിറവുമിലയും കണ്ടു ചേമ്പെൻറു മത്വാ
വാരിക്കോരിപ്പെരികെ വളമിട്ടാനുഭാവം കെടാതെ
വേനൽക്കാലേ ജലമപി കൊടുത്തിങ്ങിനേ ഞാൻ
    വളർത്തേ–
നാപൽക്കാലത്തതൊരുമളിയായ്
    ഞാനുമൊൻറല്ലയാനേൻ.”

ഇവയിൽ ഒടുവിലത്തെ ശ്ലോകത്തിലെ നാലാംപാദം—“ആപൽക്കാലത്തതുമൊരു വെളിയായ് ഞാനുമെൻറല്ലയായി” എന്നു പഠിച്ച് ആചാര്യൻ അതിൽ വൃത്തഭങ്ഗമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നു. എന്നാൽ മന്ത്രാങ്കം ആട്ടപ്രകാരത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ് മുമ്പുദ്ധരിച്ച പാഠം; അതിൽ വൃത്തഭങ്ഗവുമില്ല. ഇതിൽനിന്ന് ഒരു വസ്തുത വെളിവാകുന്നതു ലീലാതിലകകാരന്റെ കാലത്തു പ്രസ്തുതപാദം വൃത്തഭങ്ഗദുഷ്ടമാണെന്ന് അപവദിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്രമാത്രം കവിവാക്യത്തിൽനിന്നു ഭേദപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്; അതുകൊണ്ട് ഇതു തോലന്റെ കൃതിതന്നെ എന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ല. അത്യന്തം സരളങ്ങളായ അനവധി മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങൾ ആട്ടപ്രകാരങ്ങളിലുണ്ട്. അവയിൽ ഏതാനും ചിലതുമാത്രമേ ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ സൗകര്യമുള്ളൂ.

(1) ഉജ്ജയിനി

“യത്ര സ്ത്രിയോ നിയതമുന്നതമാളികാസു
തുവെണ്ണിലാവു പൊഴിവോ ചില ശർവരീഷു
ചാലേറ വാതിലരികേ സമുപാഗതാസു
കണ്ണാടി കാൺമുതു വിളങ്ങിന താരകാസു.”

(2) വാസവദത്തയുടെ ദാസിമാർ

“ഒരുത്തി തുകിൽ കൈക്കൊണ്ടാളൊരുത്തി ഹരിചന്ദനം
ഒരുത്തി പാദുകാദ്വന്ദ്വമൊരുത്തി തുളസീ പുനഃ”

***

“ഒരുത്തി താലവൃന്തങ്ങളൊരുത്തി സിതചാമരം
ഒരുത്തി കുങ്കമം കൊണ്ടാളൊരുത്തി മുകുരം തഥാ.
ഒരുത്തി പൂർണ്ണകുംഭങ്ങളൊരുത്തി സിതതണ്ഡുലം
ഒരുത്തി ചെപ്പു കൈക്കൊണ്ടാളൊരുത്തി കലശദ്വയം.
ഒരുത്തി കോമളാംഭോജമൊരുത്തി മണിനൂപുരം
ഒരുത്തി രശനാജാലമൊരുത്തി മണികുണ്ഡലം” ഇത്യാദി.

(3) വാസവദത്താവർണ്ണനം — കേശാദിപാദം

“നീർകൊണ്ട നീലജീമൂതം നേർകൊണ്ടീടിന കുന്തലും
മുരളും വരിവണ്ടിണ്ട വെരുളും കുരുൾമാലയും,
തോറ്റ തിങ്കളുടേ കീറ്റു പോറ്റിളങ്ങിന [11] നെറ്റിയും,
മുരിക്കിൻ മലർതൻ കാന്തി ഭരിക്കുന്നധരോഷ്ഠവും
മന്ദാരധവളാകാരം സുന്ദരം മന്ദഹാസവും,
പർവചന്ദ്രനു പോരുന്ന ഗർവ്വൊഴിച്ച മുഖാംബുജം.
ഇണ്ടമാല കണക്കേ പോയ് നീണ്ടുരുണ്ട ഭുജദ്വയം,
അഭിമാനത്തെയുണ്ടാക്കുമിഭകുംഭസ്തനങ്ങളും,
മുലയെക്കാത്തുതാൻ വല്ലാതുഴലും മധ്യവല്ലരി,
പരം കരിചിമം [12] ചെമ്മേ പൊരും ജഘനചക്രവും.
വരിനെൽക്കതിരെപ്പോലെ വിരിയും രോമരാജിയും,
ചാരുപൊൻകദളിത്തണ്ടിൽ നേരുളാമൂരുഭാരവും,
തെളിനീർകുവളേ [13] പ്പോലെയുളവാം ജാനുമണ്ഡലം,
മണികേതകിതൻ മൊട്ടോടിണയാർന്ന മുഴങ്ങഴൽ,
കച്ഛപം കനകോൽഭ്രതം സ്വച്ഛം പുറവടിദ്വയം,
തെളിഞ്ഞ കുപ്പിയോടൊപ്പം വിലസുന്ന കണക്കഴൽ,
നക്ഷത്രധവളാകാരസുന്ദരം നഖവും തഥാ.”

(4) അതേ വിഷയം—പാദാദികേശം

ചെങ്ങിന തളിരൊളി ചേർന്നു വിളങ്ങി–
ച്ചെവ്വരി ചിതറിന ചേവടിയുഗളാ;
പങ്ങിവിളങ്ങിന ചാരുപളുങ്ങിൽ
പങ്ക്തിയൊടൊത്ത നഖാളീലളിതാ;
വിവിധമണിപ്രഭ തമ്മിലൊരോന്റേ
വിരവിൽ വിളങ്ങിന നാനാഭരണാ;
ചെലുചെലനെൻറു ചിലമ്പൊലി പൊലിയും
ചേതോഹരരുചി പുറവടിമധുരാ;
പരിചിതകാന്തി കണക്കാലിലിടും
പാടകഹാടകപാടലശോഭാ;
മുറുകിയൊതുങ്ങി നിറംപെട്ടേറ്റം
മുഴപുണരാത മുഴങ്ങാൽബദ്ധാ;
തുടവിയ മാരനികേതമണിത്തു–
ണ്ടമ തുടർന്ന തുടദ്വയസുഭഗാ;
പുതുമപൊലിഞ്ഞു വിരഞ്ഞു വിരാജൽ–
പ്പൂന്തുകിലേന്തിന ജഘനാഭോഗാ;
അരയിലുടമ്പെട്ടുമുടഞാൺ പുണർപൂ–
ണ്ടരുണിതനിരുപമനീവിനിവേശാ;
നമ്രമുലാവിന നീർച്ചുഴിപോലേ
നയനമനോഹരനാഭിഗഭീരാ;
തിരളൊളിരോമവലി ചേർന്നേറ–
ത്തിറമെഴുമഴകിയൊരുദരവരാഢ്യാ;
മുത്തണിമാലകൾ മാർവ്വിൽ മുഴക്കും
മുകൾമുല മൂടിന മൃദുലമനോജ്ഞാ;
മണിഗണകാന്തി മലിഞ്ഞു നിറംചേർ–
മാർവിൽ വിളങ്ങിന മഹിതാഭരണാ;
താരാനിരയിലരുന്ധതിപോലേ
താനേ മിന്നിന നാഭിമനോജ്ഞാ;
ചെമ്പകമാലാലളിതകരത്തിൽ–
ച്ചെലുചെല വിലസിന വലയകുലാങ്കാ;
ചെങ്ങഴനീർമലരകവിതൾപോലെ
ചെങ്ങിന മൃദുലനഖാളീലളിതാ;
പരിമളമീടിന പാതിരിനറുമലർ
പഴിപെടുമധരമണിദ്യുതിസുഭഗാ!
മാരമണിധ്വജദണ്ഡുകണക്കേ
മസൃണമനോഹര നാസാനാളാ;
കാമവിലാസകയത്തിലിണങ്ങും
കയലൊളികോലിന കാതരനയനാ;
താരുണ്യാമൃതവീചികണക്കേ
തരളതരാഞ്ചലചില്ലീലതികാ;
നെച്ചെഴ വിലസിന നെറ്റിത്തടഭ്രുവി
നെറിയേറും നവമങ്ഗലതിലകാ;
കുടിലത തടവിന കുരുൾനിരയിലെഴും
കുസുമപരാഗപരീതലലാടാ;
മാരരസാമൃതമാരിപൊഴിപ്പാൻ
മഴമുകിലായ മലർക്കുഴൽമധുരാ.”

ഈ വർണ്ണനം വൃത്തംകൊണ്ടു ഭാഷയിലാണെങ്കിലും മറ്റെല്ലാം കൊണ്ടും മണിപ്രവാളത്തിലാകയാൽ ഈ അധ്യായത്തിൽ ചേർക്കുവാൻ ഇടവന്നു. ഈ വൃത്തം പിൽകാലത്തു മണിപ്രവാള ചമ്പുക്കളിൽ ഗദ്യമെന്നു വ്യപദേശിക്കപ്പെടുന്നു.

(5) അതേ വിഷയം, പാദാദികേശം, മറ്റൊരു മാതിരി

കാണാമതിന്നുമിഹ മാനസവാസമെന്നാ–
മന്നങ്ങളേ നടപയറ്റിനതാനതാങ്ഗ്യാഃ;
പത്മങ്ങളും ചരണയോരഴകുള്ളതെല്ലാ–
മർപ്പിച്ചു നൂനമുദകേഷു തപശ്ചരന്തി. (1)

പോരാമ തൻ പുറവടിക്കെതിരാം; കണക്കാൽ
പോരാടുമെങ്ങുമിഹ കേതകകുട്മളേന;
ചെപ്പിന്നിനിപ്പമഴിയും പരിചും മുഴങ്ങാ–
ലെപ്പോഴുമല്പലദൃശോ ലളിതം വിളങ്ങും (2)

ഈടിൻറ ചാരുകതളിക്കരളെങ്ങുമസ്യാ
വാട്ടും തിരണ്ട തുടതൻ നിഴലങ്ങു വയ്ക്കിൽ
ഓടാത മാരരഥമായ നിതംബഭ്രമി–
ക്കുടേ പിടിച്ച വിജയക്കൊടി രോമരാജി. (3)

കാണപ്പെടാ നടുവു; കോമള യൗവനശ്രീ
ചെൽവാൻ ചമച്ച നടയുണ്ടു വലിത്രയേണ;
യൂനാം മനോനളിനമെപ്പൊഴുതും മുളയ്പാൻ
കാമൻ ചമച്ചതിഹ നാഭിസരോ നതാങ്ഗ്യാഃ. (4)

കുംഭോത്ഭവോന്നതമിദം കമനീയമസ്യാ
മുക്താലസന്മലയമോ മുലയോ ന ജാനേ
തന്മേലിരണ്ടുപുറമുന്നവചന്ദനാർദ്രാ
വിദ്യോതതേ നൃപസുതാകരപല്ലവശ്രീഃ. (5)

***

ലാവണ്യമാം നദിയിൽ നീർവിളയാടി നില്ക്കും
മാരന്നു തോണിയിണപോലവൾകണ്ണിരണ്ടും
പൊന്നോല മിന്നിവരുവോ ചില കാതു വന്നി–
ങ്ങൂഞ്ഞാലുമാം കിമപി ചഞ്ചലമഞ്ചിതാക്ഷ്യാഃ (6)

അഞ്ചമ്പനഞ്ചിതദൃശാമഴകുള്ളതെല്ലാ–
മാരാഞ്ഞുകൊണ്ടു ചരതിച്ചൊരുമിച്ചുകൂട്ടി
കല്പിച്ചതെൻറു പലരും പുകഴിൻറുതെങ്ങും
തന്മങ്ഗലാങ്ഗമിഹ മാളവകന്യകായാഃ. (7)

ചില്ലീവിലാസമൊരു വില്ലിനെ വെല്ലുമെൻറും;
മുറ്റാത തിങ്കളഴകുണ്ടവൾ നെറ്റിയെങ്ങും;
വണ്ടിണ്ടയും കരുളുമങ്ങിരുളെൻറു തോൻറും
പൂവൽക്കരിങ്കുഴലവന്തി നൃപാത്മജായാഃ. (8)

ഒരേ വിഷയത്തെപ്പറ്റി തോലൻ മൂന്നു വർണ്ണനങ്ങൾ രചിച്ചിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ലാത്തതിനാൽ മന്ത്രാങ്കം ആട്ടപ്രകാരത്തിൽത്തന്നെ മറ്റു കവികളുടെ വാങ്മയങ്ങളും സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇവയൊന്നും പതിമ്മൂന്നാംശതകത്തേക്കാൾ അർവാചീനങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

---

11. പോറ്റിളങ്ങിന = പോൽ തിളങ്ങിന.
12. കരിചിമം = ആനത്തല.
13. കുവൾ = (കുവള) കുവലയം = കരിങ്കുവളം.

3 ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ

ചേടികളേയും അവരുടെ സംഭാഷണത്തേയും വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ കവിത ചിലപ്പോൾ പച്ചമലയാളത്തോട് അടുക്കുന്നുണ്ട്.

(1) ചെറുമി

“നാട്ടാർക്കു മുറ്റവുമടിച്ചിട്ടുകൂലി [14] യുണ്ടു
താനേ വളർന്നു തലകൂട്ടിമുടിച്ചവാറേ
മാറത്തിരണ്ടുമുല പോന്നു മുകം തിരിഞ്ഞാ–
ലെവ്വൻറ [15] കുപ്പയുമൊരുവർശിയെൻറു തോൻറും.” (1)

“കരുമിഴിയിണ കണ്ടും കാർമ്മുകിൽക്കുന്തൽകണ്ടും
കനവിയ തുട കണ്ടും കാമബാണാതുരോ ഞാൻ
ചെറുമികൾമുടിമാലാം ചേതസാ പിൻവരിൻറേൻ
ചനവരി [16] ടയിലോടിച്ചാവെഴം പൻറിപോലെ.” (2)

താഴെക്കാണുന്ന രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളിൽ സംസ്കൃതീകൃത ഭാഷ ധാരാളമായിക്കാണുന്നു.

“തേങ്ങാനെയ്യ് തേച്ച കേശാനതിബഹളഗള–
ത്താളിനാ ക്ഷാളയിത്വാ
താലത്തിൽസ്സഞ്ചിതാഭിഃ കഴുകി നിഖിലമ–
പ്യങ്ഗമിഞ്ചപ്പതാഭിഃ
മണ്ണാത്യാ ദത്തമാത്രാം ചെറിയൊരുടുതുണീം
ബിഭ്രതീ വെള്ളമുഞ്ഞൾ–
തള്ളാടപ്പൂയിതാങ്ഗീ ചൊളചൊള ചെറുമീ (3)
നൻറെടോ നിൻറവാറ്.”

“ഒട്ടേ പരുത്ത പുടവാം തുടമേലൊതുക്കി
നാവും കടിച്ചു നയനേന വിലങ്ങെ നോക്കി
പൊന്നല്ലയാത വളപോയ്ച്ചെലെനൻറു കൈക്കൊ–
ണ്ടെങ്ങൾക്കു തോൻറുമവളെച്ചിലെടുക്കുമാറ്.” (4)

‘നെൽ കുത്തുമാറും’ എന്ന ശ്ലോകം മുമ്പുദ്ധരിച്ചുവല്ലോ. അതുപോലെ പച്ചമലയാളത്തിൽ രചിച്ച ഒരു ശ്ലോകമാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്നത്.

“ഈഴച്ചേമ്പുമിരണ്ടുമൂൻറു വിറകും വാഴയ്ക്കു കീഴേടമും
വൻ തേങ്ങാമുറിയും വളഞ്ഞ പുളിയും മീനിന്നു മേലേടമും
മുന്നം കുത്തുമുമിക്കു മൂത്ത തവിടും പായും പഴമ്പുട്ടലും
കൈക്കീഴ്‌വച്ചുചിരിച്ചു കോത വരുമാറുണ്ടോ മറക്കാവതു്?”

ചേടികളുടെ സംഭാഷണം:

ഇതവിയ തുടയും നടയും
തുടി നടുവും കണ്ടു കണ്ടു കാമിജനൈഃ
ഇടയും ചേടികൾഘടയും
ചേടകഘടയോടുകൂടി വന്നിതഥ.

കാളീ താളിയെടുത്തുകൊൾ;
കാത്രുരിന്നില്ലയോ മുലക്കച്ച?
നങ്ങേ താക്കോലെങ്ങു?
ചെമ്പഞ്ഞിച്ചാറരച്ചിതോ ചിറ്റേ?

അയ്യോ അയ്യോ കേളൊരു
വളയുള്ളതു കണ്ടുതി, ല്ല വിളി, പെണ്ണേ,
പാപ്പീ പുടവയിതാമോ?
അപ്പോഴീയകമടിച്ചുതളി കടുക [17]

***

ചെപ്പും കുപ്പിയമിപ്പോ–
ഴഞ്ജനകർപ്പൂരദർപ്പണാദി തഥാ;
എടുപിടി കടുകെ [18] ൻറിത്ഥം
ബഭ്രുവ സല്ലാപമത്ര ചേടീനാം.

ഇത്ഥമോരോന്റേ മെല്ലെ–
ച്ചൊല്ലിച്ചൊല്ലിക്കുഴഞ്ഞ തനുലതികാഃ
പ്രാപുർവാസവദത്താം
ചെറുമീതതി കയ്യുർകയ്യുമവലംബ്യ.

പ്രതിശ്ലോകങ്ങൾ

(1) നാഗാനന്ദത്തിൽ നായകൻ ചൊല്ലേണ്ട

“നീതാഃ കിം നിശാശശാങ്കരുചയോ നാഘ്രാതമിന്ദീവരം
കിന്നോന്മീലിതമാലതീസുരഭയസ്സോഢാഃ പ്രദോഷാനിലാഃ
ഝങ്കാരഃ കമലാകരേ മധുലിഹാം കിംവാ മയാ ന ശ്രുതോ
നിർവ്യാജം വിധുരേഷ്വധീര ഇതി മാം കേനാഭിധത്തേ
ഭവാൻ?”

എന്ന ശ്ലോകത്തിനു പകരം വിദൂഷകൻ ചൊല്ലുന്ന പ്രതിശ്ലോകങ്ങൾ

“നീതാ കിം പൃഥുമോദകാ ന ദിവസാ നാഘ്രാതമമ്മാമ്പഴം
കിന്നോന്മീലിതചാരുജീരകരസാസ്സോഢാശ്ച
പാകാനിലാഃ
സീൽക്കാരഃ കടുകും വറുത്തു കറിയിൽക്കൂടുന്ന നേരം
ശ്രുതോ;
നിർവ്യാജം വിരുണേഷ്വധീര ഇതി മാം കേനാഭിധത്തേ
ഭവാൻ?

വാഴപ്പഴങ്ങൾ വലിയോ ചിലകാണ്മ, നപ്പം
വാക്കുന്ന സീൽക്കരണനാദമടുത്തു കേൾപ്പൻ;
പാല്ക്കഞ്ഞിയാറുവതു പാർത്തു പുറത്തിരിപ്പൻ;
ഞാനല്ലയോ ജഗതി ധീരരിലഗ്രഗണ്യൻ?”

(2) മേൽപ്പടി നാടകത്തിലേ

“ചന്ദനലതാഗൃഹമിദം ചന്ദ്രമണീശിലമപി പ്രിയം ന മമ
ചന്ദ്രാനനയാ രഹിതം ചന്ദ്രികയാ മുഖമിവ നിശായാഃ”

എന്ന ശ്ലോകത്തിനുപകരം

“ഉരതിങ്ങുമുരൽപ്പിരതാനുരലാൽ ഭൂഷിതമപി പ്രിയം ന മമ
കുരളച്ചെറുമീരഹിതം കറികൂടാത്തൊരു ഭോജനംപോലെ.”

(3) സ്വപ്നവാസവദത്തത്തിലേ

“സ്മരാമ്യവന്ത്യാധിപതേസ്സുതായാഃ
പ്രസ്ഥാനകാലേ സ്വജനം സ്മരന്ത്യാഃ
ബാഷ്പം പ്രവൃത്തം നയനാന്തലഗ്നം
സ്നേഹാന്മമൈവോരാസി പാതയന്ത്യാ.”

എന്നതിനുപകരം

“സ്മരാമി വാനാറിയുടേ സുതായാ
നെൽകുത്തുകാലേ തവിടും സ്മരന്ത്യാഃ
ശ്ലേഷ്മം പ്രവൃത്തം നിജഹസ്തലഗ്നം
സ്നേഹാന്മമൈവോരസി പാതയന്ത്യാ.”

(4) മേൽപ്പടി നാടകത്തിലേ

“ബഹുശോപ്യപദേശേഷു
യയാ മാം വീക്ഷമാണയാ
ഹസ്തേന സ്രസ്തകോണേന
കൃതമാകാശവാദിതം”

എന്നതിനുപകരം

“ബഹുശോപ്യമിചേറീട്ടു
യയാ മാം നോക്കമാണയാ
ഹസ്തേന സ്രസ്തശൂർപ്പേണ
കൃതമാകാശചേറിതം”

(5) സുഭദ്രാധനഞ്ജയത്തിലേ

“സൗന്ദര്യം സുകുമാരതാ മധുരതാ
കാന്തിർമ്മനോഹാരിതാ
ശ്രീമത്താ മഹിമേതി സർഗ്ഗവിഭവാൻ
നിശ്ശേഷനാരീഗുണാൻ
ഏതസ്യാമുപയുജ്യ ദുർവിധതയാ ദീനഃ പരാമാത്മഭൂ–
സ്സ്രഷ്ടുംവാഞ്ഛതി ചേൽ കരോതു പുനരപ്യത്രൈവ
ഭിക്ഷാടനം”

എന്നതിനു പകരം

“വാനാറ്റം കവർനാറ്റമീറപൊടിയും ഭാവം കൊടുംക്രൂരമാം
വാക്കും നോക്കുമിതാദിസർഗ്ഗവിഭവാൻ
നിശ്ശേഷചക്കീഗുണാൻ
ഇച്ചക്യാമുപയുജ്യ പത്മജനഹോ ശക്യം ന ചക്യന്തരം
സൃഷ്ടിപ്പാനവ വേണമെങ്കിലിഹ വന്നെല്ലാമിരന്നീടണം [19]
നാഴിഭിരുരിഭിരുഴഗ്ഭി
പാതിമണത്തിസ്ഥൈവ ചവലരിഭിഃ [20]
യത്ര മനോരഥമുടനേ
സിധ്യതി തസ്യൈ നമശ്ചെറുമ്യൈ”

(6) മേൽപ്പടി നാടകം ഒന്നാമങ്കത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ വിദൂഷകനു ചൊല്ലാനുള്ള സന്ധ്യാവർണ്ണനശ്ലോകമാണ് സുപ്രസിദ്ധമായ

“താൾപ്പൂട്ടയന്തി തകരാഃ കറികൊയ്ത്തശേഷാഃ
കാകാഃ കരഞ്ഞു മരമേറിയുറങ്ങയന്തി;
മണ്ടന്തി പാന്ഥനിവഹാഃ പടിബന്ധപേട്യാ;
മിന്നാമിനുങ്ങുനിവഹാശ്ച മിനുങ്ങയന്തി.” എന്നതു്.

(7) നാഗാനന്ദത്തിൽ ‘അദ്യ ഖലു സ്വപ്നേ’ ഇത്യാദി ചൂർണ്ണികയ്ക്കു പകരം

“കണ്ടേൻ ഞാനും കനാവിൽപ്പലരുമളവുമിക്കുന്നതന്മേൽ വിര
ക്കണ്ടിച്ചീടും പഴമ്പായ്ത്തലവണ
മുറിചൂൽക്കെട്ടുമായിട്ടിരിന്ന്
കോപിച്ചീടുന്ന കള്ളച്ചെറുമി കടുകടെച്ചുട്ടടാം തിന്നുമാറും
മണ്ടിച്ചെല്ലായുമെന്നെ പ്രതി കടുതരമാം
പ്രാക്കുണർത്തീടുമാറും”

ഈ നാടകത്തിലും തപതീസംവരണത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന പല ശ്ലോകങ്ങളും അശനം രാജസേവ മുതലായവയെപ്പറ്റിയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളും നവീനങ്ങളാണ്. ഒടുവിലത്തേ ഇനത്തിൽ ചില പഴയ ശ്ലോകങ്ങളുമില്ലെന്നില്ല. അവയിൽ ഒന്നു രണ്ടെണ്ണം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

മാസേ പ്രത്യാസന്നേ സ്വാനാം നാശം നിരൂപ്യ വേദനയാ
ഉൽബന്ധനമാചരതീം നൂനം വാഴപ്പഴക്കുലാഭിരിവ
പായിൽക്കുന്നിച്ചീടും ബാലപ്പയറോർത്തുകാൺകിലാശ്ചര്യം
മരതകർശൈലശ്ശേതേ ഭ്രമാവിഹ വജ്ജ്രമേറ്റു മൂർച്ഛനയാ.

ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ 126 അശനശ്ലോകങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്; അതിലില്ലാത്ത അനേകം ശ്ലോകങ്ങൾ വേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണ്മാനുണ്ട്.

രാജസേവ

“തട്ടിക്കൊട്ടിക്കഥമപി കഴിപ്പോരു മാടമ്പിവീട്ടിൽ
പ്പുക്കുച്ചയ്ക്കേ പകൽ കഴിവളം പാർത്തിരുന്നർദ്ധരാത്രൗ
കല്ലും നെല്ലും തവിടുമുമിയുംകൂടി വെന്തിട്ടിരിക്കും
പക്കപ്രാശാൽ സപദി തെരുവത്തയ്യമേറ്റം വിശേഷഃ”
“ചെയ്‌വാനോ പടകാലനോട്ടു, നരകേ
പോയ്‌ച്ചെന്നുവീഴുംവിധൗ
ചെയ്‌വാനോ പരിരക്ഷണം പരമൊഴിപ്പാനോ പുനർജന്മ,
നാം
പയ്യെപ്പുഞ്ചിരിയിട്ടു പോയ്പ്പറകൊഴിഞ്ഞാസ്സേവകാനാം നൂണ
കൈയിൽകൈകമിഴാത്തമന്നവരെനാമെന്തിന്നുസേവാമഹേ

ഈ പ്രപഞ്ചനത്തിൽനിന്നും തോലനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളായ മറ്റു ചില കവികളും മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തെ ഏതു പ്രകാരത്തിൽ പരിപോഷിപ്പിച്ചു എന്നു വിശദമാകുന്നതാണ്. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ “ബാണോച്ഛിഷ്ടം ജഗത്സർവം” എന്നു പറയുന്നതുപോലെ കൂടിയാട്ടത്തിലെ സാഹിത്യം കേരളത്തിലെ ഒട്ടധികം സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗദർശകമാണെന്നു ശപഥം ചെയ്യാം. സ്തോത്രങ്ങൾ ചാട്ടുക്കൾ ഇവയ്ക്കും ഉദാഹരണങ്ങൾ അന്യത്ര പ്രദർശിപ്പിക്കും.

---

14. ഇട്ടുകൊടുക്കുന്ന കൂലി.
15. ഏവ്വൻറ = ഏതുവന്ന.
16. ചനവർ = ജോനകർ.
17. കടുക = വേഗത്തിൽ.
18. വേഗത്തിൽ.
19. ഇതിനുതന്നെ പാഠഭേദങ്ങളുണ്ട്.
(1) വാനാറ്റം കവർനാറ്റവും വളുസവും പൈശുന്യവും പീളയും പേനും കക്കിയൊതുക്കിയിതൃപചിതാൻ നിശ്ശേഷ ചക്കീഗുണാൻ
വാനാറിച്ചെറുമിക്കലാക്കി നിതരാം നിസ്സ്വോ വിധിസ്താദൃശീം നാണംകെട്ടു സൃജിക്കുമാകിലിവളോടേ വന്നിരന്നീടുക.” മുതലായ ശ്ലോകങ്ങൾ. കവർനാറ്റം = ദേഹത്തിന്റെ ദുർഗ്ഗന്ധം.
20. ചവൽ = പതിര്

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്‌ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണു് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണു്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണു് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയതു്. അതുകൊണ്ടു് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. ഭാഷ
2. ദ്രാവിഡം
3. മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപത്തി
4. കേരളവും ആര്യസംസ്കാരവും
5. കേരളവും ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യവും
6. പാട്ടും മണിപ്രവാളവും
7. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
8. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
9. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (വീണ്ടും തുടർച്ച)
10. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ I
11. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ II
12. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ III
13. ഭാഷാകൃതികൾ (പദ്യം) I
14. മണിപ്രവാളകൃതികൾ
15. സംസ്കൃതകൃതികൾ
16. ഭാഷാകൃതികൾ – പദ്യം
17. മണിപ്രവാളകൃതികൾ II
18. ലീലാതിലകം
19. ചില ആനുഷങ്ഗിക വിഷയങ്ങൾ

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014